

Ordføreren (Goos): Det vil ikke forundre det høje Ting, at Udvalgets Flertal har indstillet dette Lovforslag til uforandret Vedtagelse. Sagen er jo nemlig, at for 4 Aar siden har et Lovforslag af i alt væsentlig samme Indhold været fremsat i dette Ting og blev da undergivet en omhyggelig Behandling, som ogsaa fra dette Tings Side førte til et Antal Vædringsforslag — rigtignok mest af formel Natur — hvoraf de allerfleste genfindes i Lovforslaget, som det nu foreligger. Ganske vist er Lovforslaget ogsaa siden undergaaet adskillige Vædringer, hvorved det er kommet til at afvige fra det, som Landstinget for 4 Aar siden vedtog. Men alle disse Vædringer ere jo vedtagne i det andet Ting, tiltraadte af Regeringen og derfor nu optagne i Lovforslaget, saaledes som det er fremsat i denne Samling for Landstinget og ingen af dem er efter Udvalgets Overbevisning af den Bestaafenhed, at der kunde være nogen Grund til som Følge deraf at foreslaa ny Forædringer i Lovforslaget. Det maa for de allerfleste Vædringers Vedkommende fuldt ud erkendes, at de ere Forbedringer af Lovforslaget, og at de Vædringer, det saaledes er undergaaet, i det hele have bragt det i en Stillelse, som svarer til de Forædringer, der nu til Dags maa stilles til en ny Lov paa dette Omraade. Naar der altsaa fra enkelte Sider har været Tvivl om en enkelt af disse Bestemmelers Rigtighed, har i alt Fald Udvalget eller Udvalgets Flertal betragtet det som en Ting, der er afgjort, som noget, der fra dette Tings Side ikke burde optages paa ny til Drøftelse, for derved mulig at bringe andre og flere Dispenspunkter ind i Forslaget foruden dem, der allerede ere til Stede mellem dette og det andet Ting. Og vi have saa meget mere ment at burde lade Sagen hvile i saa Henseende, fordi Forholdet jo er det — som allerede omtalt ved Iste Behandling og yderligere præciseret i Betænkningen — at man i Fjor i Norge har vedtaget en Lov af om ikke ganske, saa dog næsten enslydende Indhold, og at dette Forslag er fremgaaet af Forædringer, som ere førte mellem delegerede for den danske og den norske Regering; idet man fra alle Sider erkender, og steds under denne Sags Behandling har erkendt, at der er den allerstørste Opfordring til at holde den danske Lovgivnings Ordning af hele dette Forhold saa nær op til den norske Ordning som muligt, fordi det gælder et Omraade, hvor der er et naturligt og utvivlsomt Fællesskab paa Grund af det fælles Sprog, og hvor ingen af Parterne kan være tjent med at saa splittet det i Forvejen lille Sprogom-

raade. Disse Betragtninger have altsaa ført Udvalget i dets Helhed — kan jeg her sige — til ikke at stille Vædringsforslag, og Udvalgets Flertal til at indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse af Landstinget. I den Henseende er der jo en Afvigelse fra den Maade, hvorpaa Sagen stillede sig forrige Gang for 4 Aar siden, da Forslaget af det da nedsatte Udvalg med visse Vædringer blev indstillet til Landstingets Vedtagelse, thi da var Udvalget enig, da var der ikke et Flertal og et Mindretal. Som det vil ses, er der nu et Mindretal, som har udtalt Tvivl med Hensyn til visse Dele af Lovforslagets Indhold uden, dog at stille Vædringsforslag. Jeg haaber dog, at denne Forskel, som saaledes er til Stede i Modsetning til, hvad der forelaa for 4 Aar siden, ikke vil føre til i nogen Henseende at svække Landstingets Stilling til Lovforslaget, og at det som Resultat vil fremgaa med lige saa stor Vægt nu som tidligere, at Landstinget betragter det som en vigtig og betydningssfuld Opgave at bringe denne Ordning til en Afslutning paa en saadan Maade, at det svarer til den af Landstinget hyldede Opfattelse af, hvad Retfærdighed og flere andre Hensyn, som jeg senere skal komme til at berøre, kræve. Naar Udvalget eller Udvalgets Flertal saaledes indstiller Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, foreligger der heller ikke nogen som helst Grund for mig til at komme ind paa de Detailler og Enkeltheder i Lovforslaget, om hvilke vi som sagt fra vor Side ikke have ment, at der burde rejses ny Diskussion. Jeg skal alene dvæle noget ved de to Punkter, hvor Flertallets Indstilling, dersom den følges af det højtærede Ting, vil medføre en Afvigelse fra det, som i forrige Samling er vedtaget i det andet Ting, og hvor der altsaa overhovedet endnu kan være Tale om Uenighedspunkter mellem Tingene.

Det ene af disse angaar Forholdet mellem Forfatter og Forlægger, nemlig med Hensyn til det Spørgsmaal, om en Forhaling af en ny Udgivelse af et Værk, som ikke længere er til at erholde i Boghandelen, skal have nogen Indflydelse paa Rettsforholdet mellem disse to, saaledes at Forfatteren paa den ene Side faar Retten til at udgive Værket efter en vis Tids Forløb, medens Forlæggeren paa den anden Side mister denne Ret. En saadan Bestemmelse er vedtagen af det andet Ting, men den er ikke optagen i det af Regeringen fremsatte Forslag, og Udvalget har ment, at der i den Henseende var god Grund til at følge Regeringens Forslag, dels fordi der kunde være visse principielle Betænklig-